

СТОП ЛАЖИМА О КРСТУ ПОПОВИЋУ!

Свједоци смо да антинародна власт у Црној Гори стално измишља опасност која, тобоже, пријети из Србије, како би замазала очи народу и скренула му пажњу са сопственог криминала, са срамног служења НАТО злочинцима и шиптарским терористима. Такође, потребно је правдати срамну и нечовјечну политику угњетавања србског народа која поприма све веће размере. У склопу такве нечасне работе, власт је снимила играну серију „Божихни устанак“ која се управо приказује у ударном термину на РТЦГ. Ријеч је о срамном историјском фалсификату гдје се измишља некаква „великосрбска окупација Црне Горе“ и национално одређујуће капетана Крста Зрнова Поповића и његових војника. Кажемо „измишља“, јер сви, апсолутно сви историјски извори на ову тему недвосмислено указују да је тзв. „Божихни устанак“ био династичко-политички, а не национални сукоб. Наиме, и „бјелаши“ и „зеленаши“ били су поносити Срби и њихов међусобни сукоб нема везе са националним идентитетом.

Међутим, многи људи у Црној Гори који су прихватили наслијеђе комунистичке пропаганде и комунистичку измишљотину о тзв. црногорској нацији, те се декларишу као етнички (несрбски) Црногорци, третирају капетана Крста Поповића као свог узора, односно као борца за тзв. црногорску нацију. Међутим, такво гледиште није засновано на историјским чињеницама, већ на бајкама сепаратистичких милогораца као модерних потурица и неокомуниста који чињенице гурају под тепих и своје недјело заснивају на пропаганди и незнању. Насупрот таквих усташоидних изрода, Крсто Поповић је био Црногорац у духу династије Петровића – црногорски Србин, и било му је непознато несрбско црногорство, које је касније, као државна идеологија, од комуниста наметана постепено, а данас се намеће отворено и агресивно.

Његово емигрантско писање у „Гласу Црногорца“, да је Црна Гора она земља где се чувала и сачувала искра слободе Србинове, доказује да његово условно антисрбијанство није исто што и антисрбство. До сукоба двије србске династије, Петровића и Карађорђевића, дошло је због питања превласти, као и у Србији што су раније биле повремене смјене династија Карађорђевић и Обреновић. Због самог сукоба између двије династије, неуки стичу утисак о сукобу два наводно различита народа. Тадашњи Црногорци никада не говоре о „Србима“ и „Црногорцима“, него само о Србијанцима и Црногорцима, јер су и сами Срби, а припадности Србству краљ Никола се није одрекао ни у емиграцији. Уз то, послје смрти краља Николе, капетан Крсто Поповић заклиње се на вјерност краљу Александру, а током Другог свјетског рата, са својом Ловћенском бригадом, борио се против комунистичких злотвора, којима је јуначки пружао отпор све до 1947. године, када је убијен.

Ми, као србски националисти, свакако не подржавамо све што је писао, радио и говорио Крсто Поповић, али га поштујемо као Србина, часног човјека и антикомунисту. Такође, не дозвољавамо да његов лик и дјело кривотвори усташоидни неокомунистички милогорски накот, који јесте и идејни и биолошки наслиједник Брозових србоубица који убише и капетана Крста Поповића.

Живјела србска Црна Гора!

Смрт комунизму и милогорском сепаратизму!